

TRU TIÊN

Tiểu Nễnh

Cảm mối tri ngộ với Tây Độc huynh mà dịch.

Tự Chương

Thời gian: không rõ, có lẽ là rất rất xa xưa trước kia.

Địa điểm: Thần Châu hạo thổ.¹

Từ thời thái cổ, nhân loại đối với thế giới quanh mình, thấy những sự kỳ dị, chớp lờo sấm động, gió dữ mưa to, thiên tai nhân họa, thương vong vô số, lũ lụt khắp nơi, tuyệt không phải những việc sức con người có thể làm được, có thể chống cự được. Bèn cho rằng trên chín tầng trời có chư vị thần linh, dưới chín tầng đất có đôn đồng âm hồn, diêm la điện phủ.

Vì vậy truyền thuyết thần tiên lưu lại hậu thế. Chẳng biết bao nhiêu con dân loài người, thành tâm khấu đầu, cử hương về những thần minh do trí óc mình tưởng tượng ra mà lễ lạt cúng bái, cầu phúc tố khổ, hương khói rất thịnh.

Từ xưa tới nay, người thường chẳng ai là không chết. Nhưng thế nhân đều ham sống sợ chết, mỗi khi nói đến địa phủ diêm la, thì thường thêm thắt bao điều ghê sợ, rồi nảy ra cái thuyết trường sinh bất tử.

So với những giống loài sinh linh khác, con người thể chất kém, nhưng lại là linh trưởng của vạn vật, đó tuyệt không phải là lời nói giả. Với động lực săn đuổi sự trường sinh, hết đời này sang đời khác, những kẻ thông minh chí sĩ, người trước nằm xuống người sau đứng lên, đổ hết tinh lực suốt kiếp, vẫn cặm cụi đi tìm.

Cho mãi đến nay, tuy vẫn chưa tìm thấy sự trường sinh bất tử, nhưng có một số nhà tu chân luyện đạo đã nhìn thấu được thiên địa tạo hóa, lấy thân phận của người

¹ Thần Châu hạo thổ: Thần Châu là mỹ danh cũ chỉ Trung Quốc, hạo thổ chỉ mảnh đất rộng lớn mênh mông.

phàm để điều khiển những thế lực bất trắc, nhờ sức các loại bảo bối thần bí, dụng cụ làm phép, có thể khiến lung lay cả trời đất với uy lực sấm sét.

Nhiều vị tiên bối đắc đạo cao thâm, truyền thuyết kể họ đã sống lâu hàng ngàn năm không chết. Người đời cho rằng vậy là đắc đạo thành tiên, nên càng ngày càng có thêm nhiều người lao vào con đường tu chân luyện đạo.

Thần Châu hào thổ rộng lớn khôn cùng. Duy chỉ có vùng đất Trung Nguyên là phì nhiêu phong mỹ nhất, tám đến chín phần mười dân cư trong thiên hạ đều sống tụ lại đây. Những vùng hoang địa ở đông nam tây bắc, núi cheo leo, sông hung dữ, nhiều mãnh thú ác diệu, nhiều hư chương độc vật, cũng nhiều loài man di mọi rợ, ăn lông ở lỗ, hiếm thấy dấu vết con người. Tương truyền trong nhân gian từ xưa, có những di chủng hồng hoang sót lại trên nhân thế, nấp trong thâm sơn mật cốc, thọ đến vạn năm, nhưng chưa có ai nhìn thấy.

Cho đến ngày nay, những người tu chân luyện đạo trong nhân gian, phần lớn đều như cá diếc qua sông, nhiều không đếm xuể. Thần Châu hào thổ rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ đông đúc, cách thức tu chân luyện đạo cũng vô số, chẳng hề giống nhau. Chưa tìm ra cách nào để trường sinh, nhân gian đã hình thành các môn các phái, có chính có tà. Từ đó nổi lên những quan điểm riêng, rồi đấu đá lẫn nhau đến nỗi tranh phạt giết chóc diễn ra vô số kể.

Khi sự trường sinh bất tử xem ra xa xôi quá không nắm bắt nổi, thì những sức mạnh có được nhờ tu luyện dần trở thành mục tiêu của rất nhiều người.

Thế gian ngày nay, chính đạo đang thịnh, tà ma tránh lui. Vùng đất trung nguyên sơn linh thủy tú, nhân khí cường thịnh, sản vật phong phú, là nơi chiếm cứ bền vững của các chính phái, trong đó đặc biệt có ba phái lớn đứng đầu, là Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc.

Câu chuyện này, bắt đầu từ "Thanh Vân Môn."

- o O o -